

[N. Chr. Christensen.]

ordfører nævnte — der ikke tilstræbes et ligeligt forhold, men fordi de pågældende blade ikke har så stor en sættekapacitet, at de indenfor en kortere tid kan tilendebringe arbejdet med avisen.

Det fremgår af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, at man i socialministeriet har været betænkelig ved de efterhånden betydelige afvigelser, men på den anden side erkender man det mindre rimelige i, at der faktisk efter loven ikke kan meddeles dispensation fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejdet, som man kan indenfor andet af fabrikloven omfattet arbejde. Morgenbladenes ret til at få dispensation kan dog ikke helt stilles på linie med denne ret for andre virksomheder indenfor fabrikloven.

Ministeren talte i fremsættelsen — og i bemærkningerne til lovforslaget findes en lignende udtalelse — om de københavnske blade, men jeg vil dog gøre opmærksom på, at retten til dispensation også omfatter provinsmorgenblade, der udsender mandagsudgaver. Der er den forskel, at dette søndagsarbejde, som er nødvendigt, for at bladene kan udnytte deres lovhjemlede ret til at udkomme alle ugens dage, ligger fast uge efter uge og falder på den samme tid hver søndag aften og hver helligdagsaften. Dispensationsformen er naturligvis elastisk, men jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at en klar lovbestemmelse om, at bladene må begynde at arbejde til den og den tid — det er i denne forbindelse ikke afgørende, om det bliver kl. 19 eller kl. 20 — ville være at foretrække. Der er alligevel ingen aviser, der foranlediger mere søndagsarbejde end nødvendigt, for det er en temmelig bekostelig historie.

Jeg erkender, at tiden er løbet fra den tidsangivelse, venstre og konservative i sin tid foreslog, kl. 22, som det tidspunkt, man kunne begynde arbejdet, nu er det for sent et tidspunkt at begynde på. Det er vel grunden til, at ministeren har foretrukket den elastiske dispensationsform. Klokkeløttet 22 er imidlertid ikke det eneste, der er forældet. Udtrykket „sætning og trykning af dagblade“ er også forældet som det område, der skal omfattes af dispensationen eller af en lovbestemmelse; der burde rettelig stå „fremstilling og distri-

buering af dagblade“, fordi dette udtryk er mere dækkende for det, det drejer sig om.

Den tilstand, lovforslaget tager sigte på, har faktisk hersket i over 30 år. Det fremgår af den højtærede ministers fremsættelsestale, at den er ulovlig, og det fremgår tillige af den, at hvis forslaget til den nye arbejderbeskyttelseslov gennemføres, vil der heri være hjemmel for at gennemføre de nødvendige dispensationer også i dette tilfælde. Når forholdet nu har bestået i så mange år, kan man måske fristes til at udskyde spørgsmålet til afgørelse sammen med de andre spørgsmål i forbindelse med arbejderbeskyttelsesloven. Det vil jeg imidlertid ikke tilråde, for udtrykket „ulovlig“ er for en lovgivende forsamling ikke noget rart udtryk at have stående.

Jeg bedømmer det vist ikke helt forkert, når jeg siger, at grunden til, at socialministeriet pludselig har fået travlt, vist må være den, at ombudsmandsordningen nu toner frem forude, og så gælder det om at få ulovlighederne bort eller i hvert fald at få de praktiserede dispensationsregler lovliggjort. Det vil da sikkert være det rigtigste, at man på dette område giver en lovbestemmelse om søndagsarbejde, selvom jeg skal erkende, at myndighederne med den største beredvillighed har imødekommet de ønsker om dispensation, der hidtil har været fremsat fra bladenes side, skønt man faktisk ikke havde den rigtige lovhjemmel derfor.

Jeg tilsiger på mit partis vegne velvillig indstilling overfor lovforslaget. Jeg tror dog, at en kort udvalgsbehandling vil være ønskelig, for at man kan få lejlighed til at se på de her omtalte spørgsmål. Det forslag til ændring af fabrikloven, der nu ligger på folketingets bord, gav i samlingen 1931—32 anledning til store principielle debatter, hvorunder den daværende socialminister, Steincke, gav udtryk for sin temperamentsfulde indstilling overfor pressen. Jeg tror ikke, at den nuværende højtærede socialminister har den samme temperamentsfulde indstilling, han er utvivlsomt, på dette område i hvert fald, en mere fremkommelig mand, og derfor vil den højtærede socialminister sikkert give mig ret i, at selvom der er gået både vinter og vår, siden dette problem, som endnu ligger uløst i arkivet, blev rejst, kan der alligevel være grund til en kort udvalgsbehandling. Jeg skal derfor